

Ἐς τὴν ἄχαρην ἀκροποταμιά, ἔς τὴν χέρσα καὶ ἔς τὴν ἔρημην ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 58. β) Ὁ μὴ εὐχάριστος, δυσάρεστος Κεφαλλ.: Σβήνει τὰ εὐχάριστα καὶ γράφει ἄχαρα (ἐνν. πράγματα). γ) Ἀδέξιος, ἀνίκανος Θράκ. (Μάδυτ. Τσακίλ.) Λευκ. Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.)—Λεξ. Δημητρ.: Πολὺν ἄχαρος ἄνθρωπος, μὴδὲ μὴ λαγύνα νερὸ δὲ φέρνει ἔς τὸ σπῖτι τ' Τσακίλ. Ἀχαρὴ δούλα Θεσσαλον. Ὀλότελ' ἄχαρη, οὔτε νὰ ράψῃ δὲν ξέρει Λεξ. Δημητρ. 3) Ἀνυπότακτος, ἐπὶ αἰγὸς Κρήτ. Συνών. κακότητος, κακόχαρος. 4) Ὁ μὴ εὐδοκίμων Σῦρ.: Εἶναι ἄχαρα τὰ μελίσσια, μονόχρονα τὰ πιάνει ψόφος. 5) Εὐτελής, μικρᾶς ἀντοχῆς Θράκ. (Τσακίλ.) Πόντ.: Πῆρε παννὶ γὰ παντ' ἰόνι ἓνα ἄχαρο πρᾶμα Τσακίλ. 6) Φιλίσθενος, ἀδύνατος Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ.: Εἶναι ἄχαρος ἀπὸ τῆς γειᾶς τοῦ Ἡπ. Μαῦρος κί ἄχαρος αὐτόθ. Εἶναι ἄχαρο τὸ κορίτσι, δὲν κάνει γὰ δουλειὰ Λεξ. Δημητρ. 7) Κακὸς Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Πελοπν. (Μεσσ.): Ἀχαρο δουλειὰ Μπόβ. Ἀχαρο καιρὸ αὐτόθ. Ἀχαρο μερία αὐτόθ. Ἀχαρε γυναῖκες (ἐταῖραι) αὐτόθ. Ἀχαρο γὰ καλὸ (κακὸν ἀντὶ καλοῦ) αὐτόθ. Ποιὸς μῆνας εἶναι καλὸς καὶ ποιὸς εἶναι ἄχαρος, κακὸς Μεσσ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

ἄχαρος ἐπίθ. (II) κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. χάρι.

1) Ὁ στερούμενος χάριτος, ἄκομπος, ἄνοστος, ἄσχημος ἐνθ' ἄν.: Ἀχαρος ἄνθρωπος. Ἀχαρὴ γυναῖκα - κωπέλλα κττ. Ἀχαρο μωρὸ κοιν. Ἀχαρος τόπος Κέρκ. Ἀχαρὰ λόγια Σκῦρ. || Γνωμ. Ἀχαρο παιδί ἔς τὴν κούνια, ὁμορφο παιδί ἔς τὴν ρούγα (ἐνίοτε ἄσχημα βρέφη μεγαλώνοντα γίνονται ὠραῖα) Πελοπν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημομούρης, ἔτι δὲ ἄπλανος 2. 2) Ἀηδὴς τὴν γεῦσιν, ἄνοστος Μακεδ. (Βλάστ.): Ἀχαρον νιρό.

ἀχαροφτειασμένος ἐπίθ. Πάρ. Πελοπν. (Αἴγ.) ἀχαροφτειασμένος Πελοπν. (Αἴγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄχαρα καὶ τοῦ φτειασμένος μετοχ. τοῦ ρ. φτεῖάνω.

1) Ὁ καμωμένος χωρὶς καλαισθησίαν, ἀκαλαίσθητος, ἄκομπος Πάρ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κάμῃ τι μὲ ἐπιδεξιότητα καὶ καλαισθησίαν Πελοπν. (Αἴγ.)

ἀχαρτζιλίκωτος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρτζιλίκωτος < χαρτζιλίκωνω.

Ὁ μὴ λαβὼν χαρτζιλίκι, ἥτοι χρήματα διὰ τὰς μικρὰς καθημερινὰς του ἀνάγκας: Δὲν ἀφίνει κανένα παιδί του ἀχαρτζιλίκωτο.

ἀχάρτωτος ἐπίθ. Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρτωτός < χαρτῶνω.

1) Ἀμνήστευτος, ἄγαμος Κύπρ.: Ἡ κοπελλούδα ἔμεινεν ἀχάρτωτη || Ἀσμ.

Ἀλλον ποὺ σέναν δὲν παίρνω, ἀχάρτωτη μεινίσκω.

2) Ὁ μὴ καλυφθεὶς μὲ χάρτην, ἐπὶ τοίχων δωματίων Πόντ. (Σάντ.)

***ἀχαρχάλιστος** ἐπίθ. ἀχαρχάλιστος Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρχαλιστός < χαρχαλίζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τὸν φλοιὸν του, ἐπὶ καρπῶν: Ἀχαρχάλιστος καρύδᾱ. Συνών. ἀξεφλούδιστος.

ἀχαρῶσι ἢ, ἀμάρτ. ἀχαρῶσι B. Eῦβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχαρος καὶ τῆς καταλ. -ωσιᾶ.

Ἑλλειψις χαρᾶς.

ἀχάδευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀχάδευτος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαδευτός < χαδεύω. Τὸ ἀχάδευτος κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

Ὁ μὴ περιχυθεὶς μὲ ζέον ὕδωρ: Τὰ λώματα ἀχάδευτα εἶναι Τραπ. Συνών. ἀζεμάτιστος.

ἄχασμα τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχάζω < ἄχ.

Τὸ νὰ φωνάζῃ τις ἄχ, ἄχ! Συνών. ἀχασμός.

ἄχασμός ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχάζω < ἄχ.

Ἀχασμα, ὁ ἰδ.

ἀχασμούρητος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χασμουρητός < χασμουρεύομαι.

Ὁ μὴ χασμηθεὶς.

ἀχασομέρητος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. *χασομερητός < χασομερῶ.

1) Ὁ μὴ διερχόμενος τὸν καιρὸν του ματαιῶς. 2)

Ὁ γενόμενος χωρὶς σπατάλην χρόνου: Δουλεῖα ἀχασομέρητη.

ἄχαστος ἐπίθ. (I) Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαστός < χάνω (I).

Ὁ μὴ ἀνοιχθεὶς, ἐπὶ στόματος: Ἐγὼ λέγω σε ἄχα κ' ἐσὺ ἄχαστον εἶς τὸ στόμα σ' (ἐγὼ σοῦ λέγω, ἀνοιξε τὸ στόμα σου κτλ.)

ἄχαστος ἐπίθ. (II) Πελοπν. (Πύλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαστός < χάνω (II).

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπολεσθῇ, ἐπὶ ποιμνίων τὰ ὅποια δίδονται πρὸς φύλαξιν καὶ κάρπωσιν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐπιστραφοῦν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην χωρὶς νὰ μειωθῇ ὁ ἀριθμὸς των: Ἐδωσα τὰ πρόβατα ἄποφα κί ἄχαστα. Συνών. σιδεροκέφαλα.

ἀχαστούκιστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαστουκιστός < χαστουκίζω.

Ὁ μὴ ραπισθεὶς.

ἀχάτε προστ. Πόντ. (Οἶν.) ἀχάτεν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχά καὶ τῆς ρηματικῆς καταλ. β' πληθυντικῶν προσ. -τε.

Νά, ἰδέτε.

ἀχαφτογύριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχαφτογύριστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄχαφτος καὶ γυριστός.

Ἐκεῖνος ποδ' ἐπέστρεψεν ἀπὸ τινος μέρους χωρὶς νὰ δαρῇ.

***ἀχείλωτος** ἐπίθ. ἀδείλωτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χείλωτός < χεῖλῶνω.

Ὁ μὴ πληρωθεὶς μέχρι χειλέων, ἐπὶ ἀγγείου: Ἀδείλωτον ἔν' τὸ ποτήρ'.

ἀχείμαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχείμαστους Ἰμβρ. ἀδείμαστος Πόντ. (Χαλδ.) ἀδείμαγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀχείμαστος.

1) Ὁ μὴ χεϊμάσας, ὁ μὴ χιονίσας Ἰμβρ.: Ἡ χ' μῶνας φέτον πέρασι ἀχείμαστους. 2) Ὁ μὴ διαχειμάσας που Πόντ. (Τραπ.) β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαχειμάσῃ, ὁ ἄξιος σφαγῆς, ἐπὶ ζώου Πόντ. (Χαλδ.)

